

1. Stel je voor...

Stel je voor: je bent op wintersport, ergens in Oostenrijk. Met je ouders, je broer en je zus. Maar met de sfeer wil het niet echt lukken. Voortdurend heb je akkefitjes met je vader. En in je hart wéét je dat hij gelijk heeft. Maar juist dat irriteert je. Je vader wil altijd dat je je houdt aan de regels, vooral bij het skiën. De veiligheidsregels, en al die dingen. Jij vindt het zwaar overdreven. En je vriend ook. De vriend die je hebt leren kennen in het café, waar jij naartoe gaat, 's avonds na het skiën. En dan, op een morgen, knettert het weer bij het ontbijt. Je weet niet eens hoe het gekomen is, maar wéér is het ruzie. En jij loopt weg. Je gaat in je eentje naar de piste. Je baalt van alles: van deze vakantie, van je ouders, van de hele situatie. Ah! Daar is je vriend. 'Hoi! Hoe is het?'

'Mwa, gaat wel...' zeg je. 'Maar mijn pa, daar báál ik van. Eigenlijk heb ik nergens zin in, maar áls we dan iets gaan doen, laten we dan je iets gekks gaan doen, iets wat niemand anders verzint.'

En daar ga je dan, samen met je vriend, met de kabelbaan omhoog. En als je boven staat, dan zeg je: 'Iedereen gaat die ene kant op. Als wij nou eens die andere kant pakken.' Van binnen, in je hoofd, hóór je de stem van je vader. 'Nooit skiën buiten de piste! Nooit doen, dat is levensgevaarlijk!' Maar je vriend zegt: 'Oké, goed idee!' En daar je ga, samen. Heerlijk! Geen mens te zien! Mooie, verse sneeuw. De zon op je gezicht. En dat sjacherijnige gevoel van binnen, dat gaat van lieverlee verdwijnen. Opeens... gebeurt het! Een gerommel, het lijkt of het onweert, maar het is geen onweer. Het lawaai wordt sterker, en je kijkt om, en je in een flits zie je wat er gebeurt: een lawine stormt recht op je af! Je schreeuwt, je gilt, en het volgende moment word je meegesleurd. Alles wordt donker om je heen.

En dan wordt het stil. Je voelt de pijn. Onvoorstelbaar, wat een pijn in je been, dat moet vast gebroken zijn. Wonder boven wonder lukt het om een gat te maken naar de lucht. Hoe kun je weg komen? Wie zal je ooit hier zoeken? Waar is je vriend? En je moebieltje... je mobieltje, dat heb je thuis laten liggen, omdat je kwaad wegliep.

Uren gaan voorbij. Uren die wel dagen lijken. Je hoort een helicopter, misschien is die wel op zoek, naar jou, maar je kunt ze niet laten weten waar je bent. Je voelt hoe je koud wordt, steeds kouder. En van binnen word je verteerd door spijt. Door berouw. Hoe kon je zo onvoorstelbaar dom wezen?! Waarom heb je niet geluisterd naar je vader? Je weet toch dat buiten de skipisten het gevaar van lawines véél groter is? Hij heeft het je wel hónderd keer gezegd. Later hoor je wat er die dag gebeurd is. Dat je vader alarm heeft geslagen. En dat hij overal tegenwerking kreeg. Dat hij moest sméken om een helicopter. En dat ze stopten toen ze niks vonden. Hoe je vader opnieuw gesmeekt heeft, en duizenden euro's betaald heeft om toch nog weer een helicopter van de grond te krijgen. En dat ze toen vanuit de lucht die ene skistok zagen liggen.

Als je aan een touw de helicopter wordt ingetakeld, dan zie je daar, in die helicopter, het gezicht van je vader. En je huilt, je huilt, van berouw. Wat héb je een spijt. 'Papa... sorry... sorry... Papa, vergeef me...' Dat is alles wat je kunt stamelen.

Maar je vader lacht. En hij zegt: 'Niet huilen! Niet huilen. We zijn alleen maar blij! Jij bent gered en je vriend ook! Als we thuiskomen, gaan we feest vieren. Een feest, zó groot als we nog nooit gevierd hebben! Wat ben ik blij dat je er weer bent!'

2. Huilen... 'Niet huilen!'

Voel je 't, die spanning? Huilen van spijt, huilen van verdriet, omdat je erachter bent gekomen hoe ontzettend fout je hebt gezeten, en dan die ander, die het zegt: 'Niet huilen! We kunnen nu alleen maar blij zijn!'

Dát is precies wat er gebeurt in Nehemia 8. Daar staat het Joodse volk, op een groot plein, voor de Waterpoort in Jeruzalem. De stadsmuur van Jeruzalem is weer opgebouwd. Dat is echt een wonder. Want dat karwei, daar heeft dat volk tientallen jaren tegenaan zitten hikken. Heel veel mensen dachten: 'Dat lukt niet meer.' Maar toen kwam Nehemia, en hij zei: 'God heeft mij geroepen om jullie te helpen de muur op te bouwen.' En ze zijn aan de slag gegaan. Met vijanden aan alle kanten. Complotten,

bedreigingen. Maar, dwars tegen alles in, lukt het! Weet je hoe lang ze erover doen, over die héle stadsmuur! 52 dagen. 52 dagen! Lees maar na in hoofdstuk 6. Onvoorstelbaar! Dat volk is helemaal onder de indruk van de macht van God. Niemand hield het voor mogelijk, en het is gelukt! Met God kun je véél meer dan je denkt. Véél meer! Want Hij heeft alle macht!

En nu is de zevende maand aangebroken. En de eerste van de zevende maand, van de maand Tisri, is in het Jodendom een feestdag. Dat is een nieuw begin. Dan klinkt er bazuingeschal, en de mensen worden bij elkaar geroepen voor een heilige samenkomst. Dat staat allemaal in Leviticus 23. En hier gebeurt het. De mensen stromen naar Jeruzalem, naar dat plein voor de Waterpoort, en wat doen ze? Ze komen bij de priester, Ezra. Ezra is 13 jaar eerder dan Nehemia naar Jeruzalem gekomen.

3. Nieuwe 'verliefdheid' op God

'Ezra!' vragen de mensen, 'Lees ons voor uit Gods Woord! Lees ons voor uit de Bijbel! We willen méér weten over God!' Die mensen, die zijn hongerig naar het Woord van God. Ze hebben dat wonder meegemaakt, van die muur, die herbouwd is, en nu is er als het ware een nieuwe 'verliefdheid' op God gegroeid. Een nieuw verlangen, een enorme belangstelling: 'Wie is God? Wat wil Hij?' Denk maar aan jezelf: als je verliefd bent, dan wil je toch álles weten over die ander? Dan ga je kijken op Hyves, en je typt de naam van die ander in op Google, en als je mensen op school hoort praten over die ander, dan probeer je op te vangen wat ze zeggen.

Deze mensen willen álles weten over God, alles! Dus wat gebeurt er? Er wordt een houten vlonder getimmerd, Ezra gaat erop staan, en die leest voor uit de tora, de eerste vijf bijbelboeken. Als Ezra gaat lezen, dan staat iedereen op, uit eerbied voor Gods Woord, en de mensen staan ademloos te luisteren. Ezra zelf leest voor, en ook zijn helpers, dertien stuks, lezen voor, en ze geven uitleg, dan geeft die weer een stuk uitleg, dan die weer. De mensen krijgen er geen genoeg van!

Weet je, ik verlang daarnaar! Ik verlang daar echt naar, dat wij steeds meer, met elkaar als gemeente, een honger hebben naar het Woord van God. Dat we erbij willen zijn, in

de kerk, waar uitleg wordt gegeven. Dat we er thuis tijd voor vrij maken, om die Bijbel te lezen. En natuurlijk, die Bijbel is een moeilijk boek. Maar vraag dan voor Sinterklaas of voor je verjaardag de *Jongerenbijbel*, of vraag *Het Leven*, dat zijn bijbels met uitleg erbij. Net als hier: Ezra en zijn helpers geven uitleg. We hebben uitleg nodig, daarom zijn die bijbels er! En daarom is de kerk er!

Als de Bijbel opengaat, dan gaat God spreken! Besef je dat? Als jij op je slaapkamer een bijbel hebt liggen, maar die blijft altijd dicht, dan maak je God monddood. Maar zo gauw je de Bijbel opendoet, dan gaat ook de hemel open, en dan gaat God spreken.

4. Berouw... 'O God, vergeef me!'

God spreekt, ook hier, op dat Waterpoortplein. En wat gebeurt er? Als de mensen horen wat God te zeggen heeft, dan pas gaan ze beseffen hoeveel kwaad ze hebben gedaan. En het gevoel dat ze dan krijgen, dat is dat gevoel wanneer je die helicopter wordt binnengegokeld en je ziet je vader. Brandende spijt van binnen! 'Hoe heb ik zo dom kunnen zijn! Hoe heb ik zo mijn hemelse Vader verdriet kunnen doen! Hoe heb ik zo dom mijn eigen zin kunnen doen, zonder gehoorzaam te zijn aan God?'

Als jij bidt om de Heilige Geest, en de Heilige Geest komt inderdaad in je leven, dan ga je je zonde ontdekken, steeds meer, en dat is niet leuk. 'O God! Hoe heb ik dat toch kunnen doen? Hoe heb ik U zo kunnen verwaarlozen? Ik had tijd voor álles, voor films, voor vriendenclubjes, voor computerspellen, voor sport, voor mijn werk, voor mijn vrienden, voor alles, behalve voor U, voor het gebed, voor de Bijbel, voor de kerk... Mijn hoofd zat vol met van alles en nog wat, maar niet met U!'

Die mensen op dat plein, die staan te huilen als een kind: 'O God, vergeef ons! Vergeef ons!'

Maar dan grijpen Ezra en Nehemia in. 'Wees stil!' zeggen ze. 'Dit is een heilige dag, wees dus niet bedroefd, want de vreugde die de HERE u geeft, die is uw kracht!'

Als je in die helicopter het gezicht van je vader ziet, en je hart brandt van spijt, en de tranen stromen uit je ogen, dan zegt hij: 'Niet huilen! Niet huilen. Als we thuiskomen, gaan we feest vieren! Wat ben ik blij dat je er weer bent!' 'De vreugde die de HERE u geeft, die is uw kracht!' Die vreugde, die blijdschap, dat is dus niet de blijdschap omdat alles goed gaat in je leven. Want heel veel dingen gaan níet goed in je leven. En zelfs als nu wel alles goed gaat, dan komt er vroeg of laat een tijd dat het tegenzit. Als je blijdschap afhankelijk is van de omstandigheden, kan komt vroeg of laat altijd de teleurstelling. En dat geldt ook als je vreugde afhankelijk is van jezelf: hoe jij je voelt, hoe je naar jezelf kijkt. Dan kan het zwaar op en neer gaan. Misschien ben je soms wel blij met jezelf, maar op andere momenten kun je jezelf wel wat dóén!

5. Rejoice! Wees blij!

Dit is de enige echte blijdschap, die blijft door dik en dun: de blijdschap die God geeft! Dat Hij van je houdt, dat Hij voor je door het vuur gaat! Hij heeft het laten zien, in de Here Jezus! Hij ging voor jou de weg naar het kruis! Voor jou liet Hij Zich martelen, voor jou liet Hij de spijkers door Zijn polsen heen slaan. Voor jou, voor u, voor mij!

En Jezus is voor ons dwars door de dood héén gegaan, Hij is opgestaan! Er is nieuw leven, eeuwig leven, als je gelooft in Hem! Dat is de enige basis onder je leven die echt houvast geeft. Jezus is je Redder! Hij is je komen opzoeken, toen jij niks meer kon, en machteloos onder de

lawine lag van schuld, en van zonde. Hij is gekomen omdat Hij je liefheeft, intens lief heeft.

Als je leven geeft aan Hem, dan komt de blijdschap je hart binnen. En dan ga je óók veranderen. Dan kun je niet meer verder op de oude voet. Als je eenmaal aan die draad hebt gehangen, onder die helicopter, dat vergeet je nooit meer. Dan ga je radicaal anders leven. Wat doen de mensen in dit hoofdstuk? Ze gaan elkaar cadeautjes sturen. En ze gaan nog méér bijbelstudie doen. En ze gaan het Loofhuttenfeest vieren, zo uitbundig, als het al eeuwenlang niet meer gevierd is. En in het volgende hoofdstuk lezen we dat ze hun zonden gaan belijden voor God, heel nederig. 'De vreugde die de HERE geeft, die is uw kracht.' Kracht om écht te veranderen. Kracht om stand te houden tegen verleidingen. Kracht om door te gaan met God, als anderen afhaken. Kracht om mensen te dienen en te helpen. Vreugde in God. Ken jij, kent u die vreugde? Bid of God die vreugde in je leven wil geven, alleen maar meer! Bid of Jezus in je hart wil wonen! Bid om vergeving, om een nieuw begin! Bid om de Heilige Geest! En God zál antwoorden.

Radha Singh werd als Hindoe geboren op Trinidad. Toen ze vier jaar was, overleed haar vader. Moet je je voorstellen: dan ben je vier jaar en je verliest je vader.

Radha's moeder ging met het gezin naar Nederland, en ze gingen wonen in Breda. Radha schrijft: 'In mijn tienertijd voelde ik me erg eenzaam. Ik huilde op mijn kamer zonder dat ik wist waarom ik huilde.

Op mijn negentiende overleed mijn tante. Ik was erg op haar gesteld geweest. Door deze situatie kreeg ik heel veel vragen. Ik opende een bijbel die van mijn vader was geweest. En terwijl ik in de Psalmen las, bad ik tot God om de waarheid en vroeg hem mijn tante in de hemel toe te laten. Ik kreeg op dat moment geen antwoord, maar het volgde snel.

Een goede vriendin van mij kwam in die tijd tot bekering en geloofde in Jezus Christus als haar Redder en Verlosser. Ik ging met haar mee naar de kerk. Hoe vaker ik daar kwam, hoe meer ik me ertegen ging verzetten. Door mijn hindoeïstische achtergrond geloofde ik dat God één is, maar dat hij kon worden ervaren in de verschillende religies die er bestaan. Dus waarom zou ik me laten bekeren tot één geloof, tot één God en dan nog wel tot Jezus Christus, die nota bene een mens was. En ik bleef bij mijn standpunt. Maar daarmee veranderde er niets aan mijn eenzaamheid en aan mijn gebrek aan zelfvertrouwen. Op een dag was ik in de kerk - ik was bij de gebedsdienst die wordt gehouden voor elke dienst en ik bad toen voor het eerst tot Jezus. Ik zei: "Als u er werkelijk bent als mijn persoonlijke Redder en Verlosser, spreek dan tot mijn hart." Ik nam Jezus aan in mijn hart en vroeg hem om vergeving van mijn zonden. Wat ik toen ervoer is onbeschrijflijk. Mijn hart werd vervuld met oneindige liefde en vreugde. God gaf me het gevoel dat ik Zijn kind was en dat Hij zielsveel van mij houdt. Deze vrede is niet te beschrijven. Ik kan dit nergens anders van niemand anders krijgen.'

Radah schrijft dat daarna ook haar broer tot geloof gekomen is en twee jaar later haar moeder (zie www.keerpunt.net). 'De vreugde die de HEER geeft, die is je kracht!' Vreugde, echte diepe vreugde.

'Papa... sorry... Papa, vergeef me...'

Maar je hemelse Vader lacht. En hij zegt: 'Niet huilen, mijn kind! Niet huilen. Ik ben alleen maar blij! Jij bent gered! We gaan feest vieren. Een feest, zó groot als we nog nooit gevierd hebben! Wat ben ik blij dat je er weer bent!' Amen.